

Z. Tóth Csaba (Pécs):

**Krónikai ősnévsorunk, mint „Hadak útja”.
A hun-ogur-székely-magyar őstörténet
asztrálmítoszi nyomai és értelmezésük
a szellemtudomány fényében**

„Röviden és sommásan mi csak azt akarjuk
inkább megírni, amit más írók mellőztek.”
(Képes Krónika, 63)

„...az szép tejes út is megcifrázza magát,
látván az nagy istennek sok szép angyalát.”
(Zrínyi 184, vö. Ján. 1,52)

Néhány éve összevettem a Képes Krónika ősnévsorának Álmóstól Hunorig terjedő neveit a szokásos 30 éves emberöltőkkel (vö. Karácsonyi J.: *A magyar nemzetségek a XV. század közepeig*, II., p. 244, a Ják nemzetségnél, és részben az ember életidejéről szóló görög mese, *Magyar Néprajzi Lexikon*, E-kötet), és Álmos fejedelem valószínű 820-as születési évétől (Anon. 3., Ügek és Emese 819) visszafelé meglepő módon öt-hat egyezést találtam a történeti-kronológiai adatokkal (*Eleink*, 2014/4). Így a névsorunk egy „táltos mnemonika”, emlékeztető is lehetett, melyet maradandó anyagba, fába, kőbe, aranyba véstek rovásírással, és fennmaradhatott az Árpádok családjában, vagy akár a 7. századi székely honfoglalók révén, akik őrizték a Görögországba távozott „Csaba királyfi”, azaz Kuber, az avar-hunok ispánja emlékét, a perzsa-türk ere-

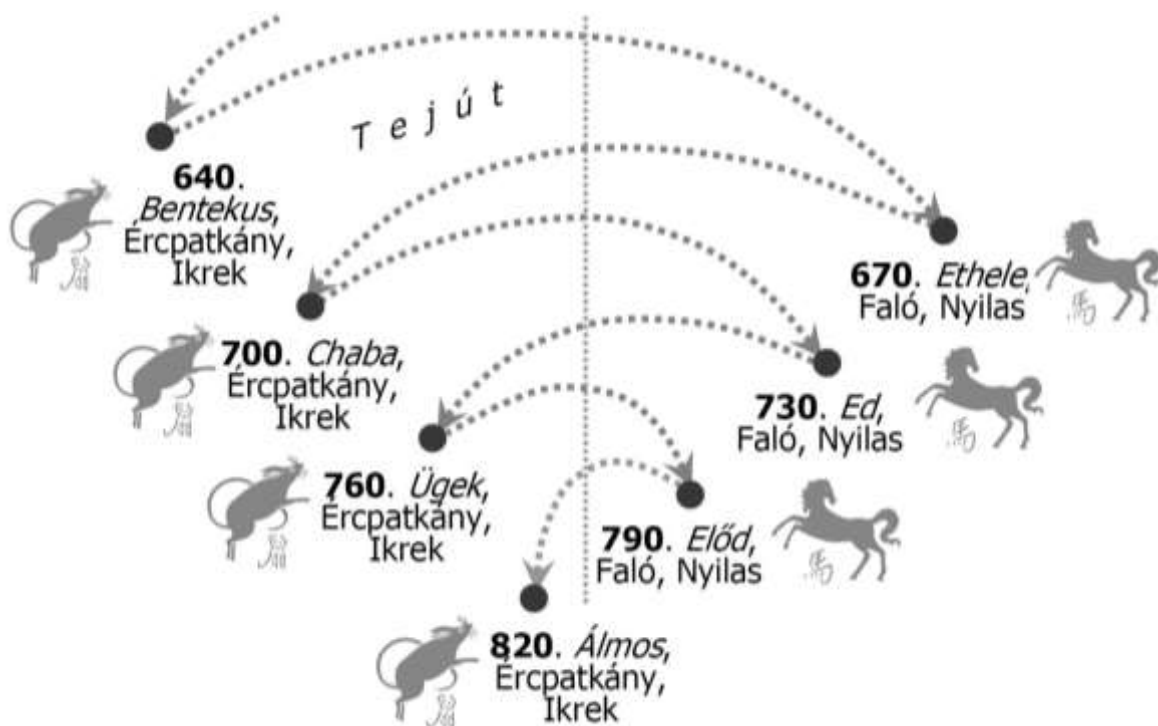
detű csobán méltóságneve alatt (a török eredetű 'gyula', főparancsnoki címünk is személynév lett). A névsort azután átírhatta latinra az elveszett őskrónika papi szerzője a 11. században, aki már nem tudott törökül, és ebből válogattak, „latinizáltak” tovább krónikásaink, Béla király jegyzője 1200 körül (Anon. 7.: „év szerint jegyzett krónikák”, de ezek lehetnek külhoniak is), és Kézai 1285 körül. Majd a 14-15. században, az Anjou-korban megjelent a „teljes” névsor, az időközbeni átalakításokkal, szövegromlásokkal (ld. alább, vö. F. Hirth, Die Ahnentafel Attilas, 1900, p.230, 233, néhány név azonosítási kísérletével).

Noe	}	fiktív, biblikus	■ 21. III. <u>Leel</u> +280 k.	} Anon. 7., Kézai 32.,
Zuard, DAI 38.
800 k. besenyő-
támadás, szavarti-
aszfali. Itkul-kult.
Iszety-terseg
"isszedonok"
(Hérod.)
Japhet			■ 22. <u>Zamur</u> 310	
Thana			■ 23. <u>Zambur</u> 340	
Nemproth			24. Bolug	
■ 1. I. <u>Hunor</u> -320 k., kín. xiungnu			25. Bulchu	
2. Bor			26. Zulta	
3. Dama = Mába?			27. Berend	
4. Keled			■ 28. IV. <u>Kadicha</u> 490, Io. Antioch., 486.	
5. Keue			29. Opus	
■ 6. II. <u>Kear</u> 170	}	Mode lev. -167,
<u>Szargatka-kultúra</u>	30. Ethei = Atakám?	
■ 7. <u>Belér</u> 140			31. Scemen = Eszkám?	
8. Kadar = Oktar?		Irtis-Tobol,
"arimaszpuk"	32. Turda	
9. Othmar		(Hérod.)	■ 33. V. <u>Bentekus</u> 640 = Mundzuk	
10. Farkas		kin. Kao-cső	■ 34. <u>Ethele</u> 670 = „Atila”/Kuvrat	
11. Boudofard		Tingling/Tielő	■ 35. <u>Chaba</u> 700 = Kuber csaban/ispán	
12. Buken			■ 36. VI. <u>Ed</u> 730 = Edekon/Edemen?	
13. Chanad			37. Ugeg	
14. Budli = Bleda/Buda?			38. Eleud = „Levedi”	
15. Beztur = Maotun/Baktur?			■ 39. VII. <u>Almus</u> 820 k. Anon. 3	
16. Mike = Lau-shang/Mingi?			40. Arpad	
17. Miske			41. Zoltan	
18. Ompud			42. Toxun	
19. Kulche = Hu-lu-ku?				
20. Leuente = Hü-lü-küan-kü? (Hirth, Bichurin, Götz)				

A 14-15. századi krónika-szerkesztés „ősnévsora” időrendben, és lehetséges megfejtése: Álmos fejedelem 820. évi születésétől visszafelé a 30 éves emberöltővel számolva 5-6 ponton megkapjuk a hunokhoz csatlakozott népeket (II. ogur-bolgárok, III. szavárd-magyarok, IV. kadocsák, VI. chorezmiek) és az „első honfoglalókat” (V. Kuvrat ogur-bolgárjai a székelyekkel, akik a hunok és avarok után a *harmadik* honfoglalók voltak)

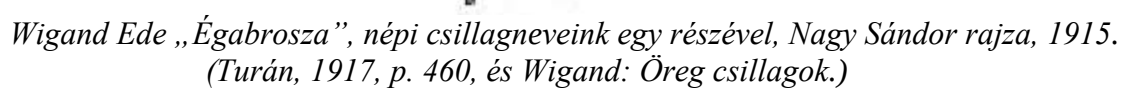
Legutóbb az **óbolgár fejedelmi lista** (Pritsak 1955, Függ. II.) tanulmányozása során az is felmerült bennem, hogy a névsorunknak ezek az évei vajon mely **kínai** állatövi jegyeknek felelnek meg? Ugyanis szinte bizonyos, hogy a honfoglaló ogur-magyarok ugyanúgy használhatták ezt a kínai eredetű türk évszámítást, mint az óbolgárok, és mindkét nép, bolgár és magyar, közös hun ősokeket vall magáénak, legalábbis a történetük bizonyos szakaszától. Nálunk ez a hunrokonság nem jelenik meg olyan konkrétan, mint a bolgárok listáján, melynek első része még a Dunai Bulgária alapítója, Iszperik uralkodása idején íródott, 679-691 között, bár ez is csak Avitochollal kezdődik AD 153-ban, majd Attilát kihagyva ennek kisebbik fia, Irnik következik 453-as dátummal, s utána Gosztony 603-ban, még a meótiszi Onoguriában. Viszont ezen a listán ott van a kínai-türk évszámítás, és a mi névsorunkra alkalmazva Álmos/ 820-tól visszafelé, felváltva a kínai **Patkány** és **Ló** évek szerepelnek – az elemi minőségek szerint Ércpatkány és Faló évek –, ami az európai zodiákus-jegyek szerint az Ikreknek és a Nyilasnak felel meg, a **Tejút** két „végénél” (a Patkány vagy Egér jegye nem pejoratív jelentésű a kínai állatövi jegyek között). Azaz, a Képes Krónika névsora egyfajta „Hadak útja”, mely felfogható spirituálisan és őseink vándorlásának szimbólumaként (Lugossy p. 44, idézve Szirmayt, Grimmet, „*quod ex Asia egressi*”, a Tejút vezette őket Ázsiából, de naív etimológiával fejtegetve az „út-úrgur, kút-úrgur”

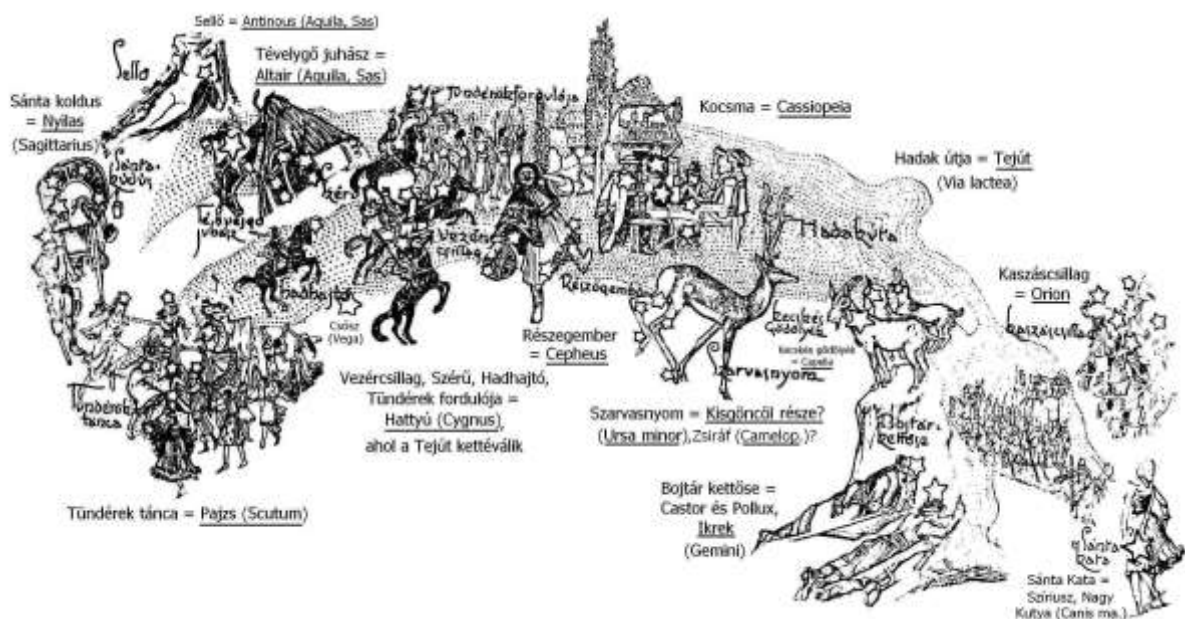
népneveket), melyet jól illusztrál a székely **Csaba-monda**, a Tejúton fel- és leszálló, többször „visszatérő” hősökkel-ösökkel (Függ. I.), noha nem tudjuk, hogy ezt a névsor-emberöltő-hadakútja szerves összefüggést a késő középkori krónikások, vagy még a táltosaink alkották-e meg? Mindenesetre ennyi egyezés nem lehet véletlen, vagy pusztán „logikus”, és a krónikai névsor talán valóban az egyetlen „pogány” kori írott dokumentumunk, melyet a fentiek ill. alábbiak fényében értelmezhetünk elsőként megfelelően, lényegében anélkül, hogy a „nemzeti romantika” túlzásaiba kellene esnünk.

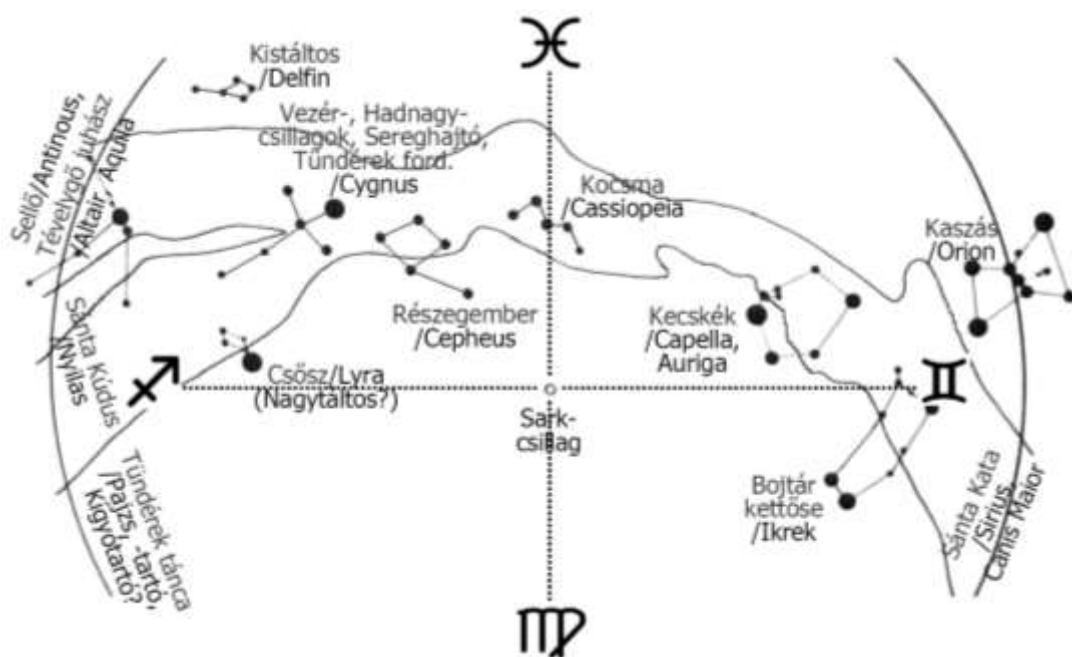
Névsorunk fel- és leszálló hősei a „kínai” Hadak útján, részlet (Z.T.Cs.)

Természetesen a **népi csillagneveinket** korántsem lehet maradéktalanul azonosítani sem a kínai, sem az európai csillagnevekkel, sőt kérdés, hogy melyek voltak a honfoglalás előtti nevek, mert például Wigand „égabrosza” az Oroszlán-jegy helyén feltünteti a „Tatárdulás” csillagképet (Bereniké haja, Coma Berenices), mely 1241 előtt egyéb nevet viselhetett (ld. a népi és latin csillagnevek azonosítása, Wigand: *Öreg csillagok*, Mándoki L.: Herman Ottó csillagnévgyűjtései, *JPMÉ* 1965, és www.csillagaszattortenet.hu). S bár nem kifejezetten „nomád” jellegű, sőt „bukolikus” elnevezések is szerepelnek (Korcsma, Részöngember, Tévelygő juhász, ld. alább), ám népi csillagneveink így is tartalmaznak eredeti képzeteket: esetünkben a Wigand-féle csillagtérképen a Tejútnak a Nyilas felé eső ágán, a Hattyú csillagaiként megjelenik több lovas csillagnév, a Vezér- és Hadnagycsillagok, a Sereghajtó/Hadhajtó, és van „Küstátosunk” (Csikó/Equuleus vagy Delfin), ill. a Pajzs (olykor Pajzstartó) csillagképpel és/vagy a Kígyótartó egy részével is azonosítható a Tündérek tánca, mely esetleg lehet a kazár pajzsra emelési, fejedelemavatási szokás emléke is (DAI 38, ld. a madridi Skylitzes-krónika bizánci környezetben ábrázolja, www.wdl.org 10625, pdf 30., 469; megj.: uitt Bulcsú megkeresztelkedése K.nápolyban, pdf. 278, kivégzése a Lech-mezőn, 279).

A „Hadakúta” kiemelve, és főbb csillagképeinek vázlata, a népi és latin csillagnevekkel (Z.T.Cs.), jobbról a Bojtár kettőse = Ikrek/nyugat, balról a Sánta koldus = Nyilas/kelet (Bak?)

Az Ikrek-Nyilas-Tejút összefüggéshez analógiául szolgálhat a **Nagyszentmiklósi kincs** 2. korszójának négy figurális ábrázolása, melyek **indiai holdállomásoknak** (nakshatra) látszanak nagyrészt megfelelni, s így talán egy közép-ázsiai heftalita hun-avar mesterhez, tudáskincshez köthetők, aki, amely a nap- (ekliptika) és hold-idő (felszálló holdcsomópontok) szinkronba hozásában „gondolkodott” (ld. tölem, *Országépítő*, 1998/3, vö. indiai égtájak, Baktay: *India művésze*, I, 35-37, 50: *purva*/elől = kelet, *praticsi*/hátral = nyugat, *daksina*/jobbra = dél, *uttara*/balra = észak, ld. még Neugebauer-Pingree: *The Pančāsiddhantika of Varahamihira*, 1970, és Brihat *Jataka*, *Surya Siddhanta*, *Vedanga Jyotisha*, és R. Powell: *A zodiákus története*, 2011, 120-122; érdekes, hogy az indiai viharisten, Kubera neve szinte azonos az ogur-bolgár Kuber névvel, bár ennek gör. Kouver olvasata „kövér” is jelenthet magyarul). Népünk azonban nem helyezte az égre a krónikai mítoszainkat (Turul, Csodaszarvas, Hunor, Magor), és a népmeséinkben sincse-

nek nevesítve, valószínűleg a német-római térítés hatása miatt, kivéve, hogy a szarvas, mint „csodafiúszarvas” az egész csillagos égbolt szimbóluma a regösénekeinkben (a fehér áldozati ló is az egész kozmoszt fejezhette ki őseinknél, ahogy az árjáknál, perzsáknál, ld. MNL), míg Kézainál szarvastehén, „cerva” szerepel a Hunor-Magor mondában, a feleségek megtalálásával együtt.

Nem tartozik szorosan a névsorunk megfejtéséhez, de a **Tejúttal** kapcsolatban egy rendkívül érdekes párhuzam adódott számomra a **Tévelygő juhász**, vagy „Rosszra ébredt” juhász (aki elaludt és közben szétszéledt a nyája, ld. Kandra Kabos: Az ősmagyar csillagos ég, *Irod.tört. Közl.*, 6. évf. 3. sz., 1896, p. 318) népi csillagnevünk és egy **kínai** eredetű japán asztrálmítosz között, melyek egyaránt összefüggnek a **Sas** (Aquila) csillagkép legfényesebb csillagával, az **Altairral** (illusztrációképpen: Aquila α , β , γ csillagai az indiai holdállomások közül – a Bika/Plejádoktól számítva – Shravanának felelnek meg, amelynek emberi testrész-analógiája a fül – vö. alább Sellő, „szirének éneke” –, és társítanak hozzá utazási hajlamot, nyugtalanságot, csatlódást, sántaságot is). A monda egyik japán változata röviden így szól: egy Tanabata nevű leány az apja ruháját szövi, aki az Égisten. A leány egy nap megpillant egy jóképű fiatalembert, Hikoboshi-t, aki a teheneit legelteti a réten, és egymásba szeretnek. Tanabata apja megkedveli Hikoboshi-t, és támogatja a fiatalok egybekelését, de aztán a dolgok rosszra fordulnak: a lány elmulasztja kötelességét, a szövést, Hikoboshi pedig hagyja elkóborolni a teheneket az Égi Réten, amivel kárt okoz másoknak. Az Ég Istene megharagszik, és az Égi Folyóval különválasztja a szerelmeseket. Csupán a hetedik hónap hetedik éjszakáján találkozhatnak, amikor átkelnek egy madarakból álló hídon (in *Japanese Mythology A-Z*, 2010, a kínai eredetiben szarkákából – angol fordításban jay, szajkó – áll a híd, ld. Vu Cseng-en: *Nyugati utazás*, II, p.470, Szarkák Palotája, jegyz. p.524, III. p.31, és vers a Tejútról p.153). A mondai szerelmesek megfelelnek a Tejúton a Vega (Lyra/Lant) és az Altair (Aquila/Sas) csillagoknak, melyek júliusban kelnek az északi féltekén (júl. 7., Tanabata-ünnep Japánban), viszont nálunk a Vega népi megfelelője a Csősz, a Hadhajtó alatt. A Tévelygő juhászhoz közeli **Sellő** a **Sas** másik csillagának, az **Antinousnak** felel meg a jegyzékek szerint, így régebben **együtt** is szerepelhettek egy akár **hun** eredetű csillagmondában, amit a kínaiak is átvettek s ott a sellőből szövőlány lett a Lant-csillagképben, míg ná-

lunk a sellőnek, vízitündérnek csak a neve, alakja maradt meg (Ipolyi pp. 574-575, 90, 98. jegyz., és MNL S-kötet, ld. ábrázolásait alább), de a romantikus monda fakadhatott népeink egymástól független „clairvoyance”, ösztönös természetfeletti tapasztalásából, az égi-földi erők „magnetikus tévelygésével” kapcsolatban (ld. alább, és Függ. IV.). A **vonzás, taszítás**, és a **Tejút** mint „szövedék” megjelenik két másik csillagmondánkban, a székely „Szépasszony vásznában” és egy csallóközi mondában: „*A szépasszony hűtlen lőn kedveséhez. Ez arcul csapta őt, s letűnt a feneketlen kristálytóba, ezt mondván: Várhatsz engem ezer esztendeig! A szépasszony most kedvesét ezer esztendő óta várja, éjjelenként kitergetve vásznát s estve-reggel a kristálytó vizével öntözgetve azt, mi aláperegven szüli a harmatot*” (Lugossy, reprint, 2000, p. 81, megj.: „szépasszonynak” a végzetes bűverővel bíró nőt, „boszorkányokat” nevezték, de tündéreket is). A Csallóközben pedig Tündérfátyolnak is hívják a Tejutat: „*Élt egyszer a Csallóközben egy szegény halászlegény, aki beleszeretett a vízimolnár leányába. A molnár hallani sem akart a halászlól, mivel gazdagabb kéroő szánt a lányának. Már éppen készültek volna a lakodalomra, amikor a halászlegénynek sikerült megszöktetnie a lányt. A menyasszony és a vőlegény rokonsága üldözöbe vette a szerelmeseket, s a lány fátyla, amely menekülés közben beleakadt egy bokorba, nyomra is vezette öket. A molnár, amikor rájuk talált, haragjában mindkettöjüket megölte. Ekkor a lányból fehér, a fiúból piros liliom lett, de a gazda azokat is leszakította. A fehér liliom tündérlánnyá változott, felszállt az égbe, ahová magával vitte árulkodó fátylát is. A piros liliom helyén viszont bővizű forrás buzogott fel a földből. A tündérleány azóta is az égbolton úszó fátylán ereszkedik le éjjelenként a forráshoz, hogy szomját oltsa. Szomorú dalát még ma is gyakran hallhatják az éjszakai halászok.*” (Országút, Várhegyi Péter, 2006, www.csillaga.szattortenet.hu)

Sellők a magyar népművészetből, mellettük talán a Sas-csillagkép stilizációja, utalva a reneszánsz óta a nép körében ismertebbé vált herodotoszi szkíta eredetmondára (Héraklész és Echydna) ill. akár a Turul-mondánkra is (balra ref. templom festett kazettája, Drávaiványi, 1792, és tükrös, Csokonyavisonta, 19. sz. 3. neqvede, MNL, S-kötet, sellő)

A keleti és a magyar néphagyományokban egyaránt a Tejút Nyilas felöli ágánál „sűrűsödnek” az eltévelyedés, csábítás erői, mert talán errefelé van a „lényeg” – és jelenleg a Galaxisunk középpontja, melynek egyik karja a Tejút –, amire a Keresztcsillag (Hattyú másik magyar neve) figyelmeztethette őseinket: „itt” kell választani a helyes utat népünk régi csillagismerete szerint, mely még összeszövedött a lélekismerettel (vö. Berze Nagy: *Égigérő fa*, 1958, p. 120, az útélágazásról). A Tejút „forgalma” is a Nyilastól vezet az Ikrekhez, keletről nyugatra, ahogy többszörös honfoglalásunk útja a Kárpát-medencébe, legalábbis tavasszal, mikor az Ikrek az északi félteke nyugati horizontján kél áprilisban. Mindezt alátámasztja az új „tisztánlátás”, **Rudolf**

Steiner észrevételei az **Ikrek** „*délidei*” és a **Nyilas** „*éjféli*” **magnetizmusáról**, az emberi „**ket-tősről**” (Függ. IV., vö. a természetben az állatok, vándormadarak tájékozódása a földmágnesség érzékelése révén), és nálunk az **Ikrekhez** „közeli” Sánta Kata/Szíriusz is *délben* „visz ebédet” az arató Kaszásoknak/Orionnak, bár az északi féltekén januárban kelnek, nem aratáskor (a „sánta” névadás általában a csillagok hunyorgó, reszkető fényére vonatkozik, Mándoki, p. 175, vö. a vi-dékenként eltérő elnevezések).

S ha már a „Nyilasnál” tartunk, a névsorunkban ellentmondásos, hogy Álmos apja Előd („Levedi”? DAI 38, valójában kazár shad lehetett), míg Anonymusnál **Ugek** (fordításban Ügyek). E dilemmában segítségemre jött egy oguz monda – az oguzok a kései, „z-török” nyelvű rokonai voltak az oguroknak –, melyet Schlegel a régi hun korszakból eredő nyilak szerinti fel-osztással kapcsolatban említ (*Die chinesische Inschrift auf dem uigurischen Denkmal in Kara balgasun*, 1896, ld. Függ. III/2.): az oguz kánnak volt hat fia, akik egyszer vadászat közben egy arany íjat és három arany nyílveesszőt találtak; apjuk az íjat a három idősebb fiúnak adta, a nyilakat a fiatalabbaknak; az idősebb fiúk széttörték az íjat, hogy elosszák, így az ő csoportjuk lett a *buzuk* (oszmán törökben ma is összetörtet jelent), a fiatalabbaké az **ücsök**, **három nyíl**. Schlegel hozzáteszi (De Guignes nyomán), hogy a lovas nomádoknál az íj jelentette az uralmat (türköknél jobb oldal, nyugat), a nyíl pedig az alávetettséget (bal oldal, kelet). Mármost, felmerülhet, hogy vajon Álmos apja, Ügek neve nem „3 nyilat” jelent-e törökök? Ez nagyjából időben is egybevá-gna a névsorunkkal, és az Ügek-kérdés megoldása az lehetne, hogy Álmos apja az ogur ücs-ok, három nyíl törzsszövetségből származott, mely Bizánc mellett harcolt a perzsák ellen („utigurok”, ücs/3-ogurok, Menandros, AD 558, CSHB 1829, p. 284, 345, de ez a név az utrigurokat, otur/30-ogurokat is jelenthette), és **760** körül is hozzájuk csatlakozhattak a magyar törzsek, noha a szövetségkötés korábbi is lehet, mert a „kutrigurok” (tokur/9-ogurok) fejedelme már 558-ban *Zabergan*, mely név eredetije lehetett Szabir kán, és Theophylactosnál ugyanekkor szerepel a *Zabender*, a szabir népnév elírt, török többszáma (ld. onogurok = onogundur, ebből nálunk a „nándor”, ld. Nándorfehérvár, Magyarnándor, Nándorpuszta). Mindenesetre valamikor a 6-8. századok között „hétmagyarok” lettünk, Anonymus „*dentumogeri*”-je, melyben a „*dentu*” a tör-yedi, hét számnév rontott alakja lehet, mivel az ogurok számozták a törzseiket, s nem viselhettük sajátunkként a *Don szláv* nevét (ld. Ipolyi p.146, vö. Anon. 14, 39, a valódi onogur-bolgárok gú-nyolódva nevezték „hungaroknak”, azaz onoguroknak a honfoglaló magyarokat, akik csak szám szerint voltak onogurok/10-ogurok, 7 + 3, együtt a „kabar”/khwárezmi/káliz és székely törzsek-vel, DAI 39-40, és Anon. 10., lekezelően „kunok” és 7 vezérük). Érdekes, hogy Bilge kagán fel-iratán (I./9.-10) egy türk vezér neve, kínai tábornoki címmel, **Ukug** szengun, AD 8. században (<http://irq.kaznpu.kz>), ill. **Ukak** település volt a Volgánál (ld. Marco Polo, mai Szaratovtól délre, bár a mongol kor előtt nincs említése), **Ukok**-fennsík pedig a szkíta Altájban.

A DAI 38. által említett első besenyő támadást azonban legkorábban **760** tájára tehetjük, mely a magyarokat északon érthette, míg a **szavárdok** ekkortájt a Dél-Kaukázusnál harcoltak az arabokkal, mint Al-Hamadani írja, és a besenyők beözönlésének hírére már nem csatlakoztak a Dontól nyugatra költöző magyar törzsekhez (nem török nevű Megyer, Nyék?): „*Samkur régi vá-ros volt; Salman ibn Rabia valakit odaküldött, aki a várost elfoglalta; utána lakott maradt, amíg Yazid ibn Usayd Armeniából való távozásának napjaiban az akkortájt (H. 145/ 757) gyülekező as-sawardiya népe el nem pusztította.*” (Az országok könyve, 9. sz., in: Kmoskó M.: *Mohamedán írók a sztyeppe népeiről*, 2000, I/2.; Baladuri is leírja ezt az eseményt, ld. még a Kura-folyónál, a mai Tovuz, azeri város környékén letelepedett, kereszténnyé, de olykor „hűtlenné” lett szavár-dokról a 9-10. században, Drasxanakertsi: *sewordi*, De cerim.: „*servoti*”, Maszúdi: *siyawardiya*). A szavárd-magyarok szerepelhetnek a kínai Wei-dinasztia évkönyvében (AD 221-264) az ogur-hunok vezette *Kao-csö*, Magas Kocsi szövetség listáján utolsóként, *Pak Szap/Szip* átírással, ami talán „fehér szabirt” jelent (Függ. III/1, kínai *po*, fehér = nyugat, ld. a kínai színekről, analógiák-ról, Maspero: *Az ókori Kína*, 1978, p. 173, Glasenapp: *Az öt világvallás*, 1975, p. 145). Ez nagy-jából illeszkedik a krónikai névsorunkban **Lél 280**-as dátumához, akit a Zuard nemzetséggel

kapcsol össze Kézai (32.), vagyis köze lehetett a szavárdokhoz, bár Anon. 7-nél Zuard apja Hülek (vö. *Hü-lü-kü, Hü-lü-küan-kü*, i.e. 1. sz.-i hun nevek kínaiul, Hirth, i.m., 233, *Iliger*, 6. sz.-i szavárd vezér, Agathias III. 17, és az *Ilek* folyónév a dél-uráli, régi szarmata szállásterületen).

Az ogur-hun összefüggérendszerbe tartozik még a **Turul**-mondánk és szavunk, ami ótörökben *tulu, dulu* (perzsa átírás szerint *tughral*, *Sahname*, de uráli népek is átvették *turuj* alakban) s erről a sólyomféle ragadozó madárról, és egyben szellemi lényről nevezhették el az onogur-bolgár *Dulo*-dinasztiát (kín. *tie-lö, tingling*, egykori fehér és vörös *ti*, vagy *di* „barbárok” a kínai Ordosz-fennsíknál, majd a Bajkál-tótól nyugatra és a Felső-Jenyiszejnél, ld. térképeken, Maspero, Gumiljev), mely Álmos fejedelem ogur „három nyíl”/ücs-ok törzsbeli apjával együtt valamikor rokonságba került a hunokkal, Attila király őseivel, családjával. A hunok tehát nem „tűntek el” a történelemből, hanem híven az Attila kisebbik fia Irnikhez fűződő jövendőléshez (Priscus, AD 448: „*eius genus,... ab hoc puero restauratum iri*”, in CSHB, 1829, p. 206), többszörösen visszatértek mint avarok (uar és chunni, várkonyok, főként fehér, heftalita hunok), ogurok (ugri, ungri), bolgárok (bulk, bulak, bulkar, blach, a Tiszántúlon, Erdélyben is), székelyek, és magyarok (korábban szavárdok/szabirok, Szibéria névadói, DAI 38, „szavartiaszfali”). Már „csak” a helyes utat, egyensúlyt kell megtalálnunk a mindig változó és az örök között, az élő szellemet a szellem emlékei, nosztalgikus „hégjainak” bálványozása helyett, amire voltaképpen csak az elmúlt évszázadok alatt kialakult s az emberi lelki-szellemi fejlődéssel egyre makacsabban szembehelyezkedő materializmus hajlamosít bennünket.

Függelék I.

A székely Csaba-monda

Maradék népével hátrált Csaba, hogy az elvesztett hon visszaszerzésére ázsiai rokonival egyesülten térhessen vissza, s Etele szent kardját – mert így hagyá a jóslat – a puszták tengerének habjaiban tisztára mártván, annak bűverejét visszaadja. Erdély vég határinál örködni hagyja a székelyt, visszakeltében majdan támaszul szolgálándót; elváláskor áldoznak föld-, víz-, lég- s tűznek, s a távozók megesküsznek fenyegető vész idején segítséggel fordulni vissza a világ végéről is. Ám alig haladtak a havas aljáig, már a körül lakó népség fölemelkedik a maroknyi székely ellen: de megrendül a föld, megrázkódnak a fenyük koronái, s hirül adják a vonulóknak társaik veszedelmét; a hadak egy része visszafordul s meglepven pozdorjaként szórja szét az ellent. Egy év múlva ismét megirigylük a völgyek lakói a székely nyugalma s fenyegetik seregeikkel; de a patak sikoltva szalad a folyamba, folyam a tengerbe, hírt visznek; a segély nem késik, s a székely ismét mentve, az ellenség veszve lőn. Három év múltán új nemzetségek vesznek ismét körül a székelyt, s küzdelem fejlik ki életre és halálra; már a szellő is alig érte a Görögország tájára eltávozottakat, de mégis a puszták viharának adván társul magát, megtalálta őket messze délkeleten, s harmadszor is győzelmet vívnak feleiknek.

Sok idő folyt le ezután, a magban elültetett diófák agg törzsekké növekedtek, a fiak megvénytültek, s unokák lettek fegyverhordó bátor férfiakká; szorgalom a rengeteget kies teleppé, hosszú időzés az örállomást hazává alakította át, s nem volt ki merje háborítani a székely tűzhelyét, kinek védelmére saját erős karja s ismeretlen segédseregek megjelenése késznek látszott, de végre is kitör a szomszédok régi gyűlölete a nyelv- és szokásban egyedül álló székely ellen; megszámlálhatatlan nép kel föl kiirtására, s a bérces kis hazát minden oldalról ostromolják. Dicsően vív a székely, de már-már lankadoz a túlnyomó erők ellenében; a segély messze van, tán feledésbe is ment, s az elszakadt hű társak rég a földben alusszák álmaikat.

Csak a székelyek csillaga nem szunnyadoz s megemlékezve az áldozatról, az esküről, lobogva viszi a hírt a földről az égi csarnokokba. Már itt lent az utolsó csata készül, maroknyi nép az ellenség árjával szemközt, midőn egyszerre paripák dobogása és fegyverek moraja hallatszik, s fényes hadak némán vonulnak éjente az égen fölfelé, a dicső hadtársak, kik háromszor jövének segítségre, most negyedszer, mint hallgatag szellemek, hosszú sorban nyomulnak a csillagos

égen keresztül feleik segedelmére, s leszállnak ott, hol a kék boltozat ama havasokkal ölelkezik. Nincs halandó erő, mely megállhatna a halhatatlanok előtt; rémülés szállja meg a tenger ellenségét s futnak mindenfelé, többé hátra sem tekintendők. Azóta áll a székely háborítlanul, s nem sokára véget ér hű örökdedése, midőn a rég elköltözöttek hű unokáihoz mint kalauz csatlakozhatva, örökségüket, széles magyar hont visszafoglalják.

A fényes hadak ösvénye pedig, melyet jöttökben s visszatértökben taposának, eltörölhetlen marad az ég boltozatán: az ő lábaik és lovaik patkóinak nyomdoka az, mit derült éjfeleken mint tejfehér szalagot látsz tündöklenni a magasban, s melynek neve azon órától fogva hadak uta a székelyeknél, melyre tekintve megemlékeznek ők Csabáról s apjáról, Eteléről.—

Forrás: Ipolyi Arnold, *Magyar mythologia*, Pest, 1854, 381. old., és Lugossy József, *Ősmagyar csillagismeik közlemény*, Új Magyar Múzeum, 1855, reprint, Debrecen, 2000, 36-38. old. Vö. Kuberről Miracula S. Demetrii II.5, magyar ford. Csillik Éva, in Bálint Cs.: *Korai avarok*, 1995, és Kouver alakban, angol ford. Peter Charanis, www.jassa.org.

Függelék II.

O. Pritsak: *Die bulgarische Fürstenliste und die Sprache der Protobulgaren*, Wiesbaden, 1955, pp. 76-77. (ford. Z.T.Cs., ld. még Pritsak: *The Hunnic Language of the Attila Clan*, *HUS*, 1982/4)

1. Az első bulg. Fejedelmi lista [a. A dinasztia ősatyái]

[1.] **Avitochol**; élt [?] 300 év [Irnich előtt]; nemzetsége Doulo [volt], [uralkodási] éveinek kezdete **šilām twirēm* [volt] [’a Kígyó évének kilencedik hónapja’ = Kr. u. 153].

[2.] **Irnik**; élt [?] 150 év [Gostoun előtt]; nemzetsége Doulo [volt], [uralkodási] éveinek kezdete **šilām twirēm* [volt] [’a Kígyó évének kilencedik hónapja’ = Kr. u. 453].

[b. Fejedelmi lista az avar uralom alóli felszabadulás utáni időből]

[3.] **Gostoun**, helytartó; ez [uralkodott] 2 évig; nemzetsége Ärmi [= ’*Ermanar*’] [volt] és [uralkodási] éveinek kezdete **doxōs twirēm* [volt] [’a Disznó évének kilencedik hónapja’ = 603].

[4.] **Kouröt**; uralkodott 60 évig; nemzetsége Doulo [volt], és [uralkodási] éveinek kezdete **ššōyer v’učēm* [volt] [’az Ökör évének harmadik hónapja’ = 605].

[5.] **Bezmēr**; [uralkodott] 3 évig; nemzetsége neki is Doulo [volt], és [uralkodási] éveinek kezdete **ššōyer v’učēm* [volt] [’az Ökör évének harmadik hónapja’ = 665].

Ez az 5 fejedelem a Duna túlsó oldalán uralkodott 515 évig. És azután a Duna innenső oldalára jött Isperich fejedelem, aki a mai napig [uralkodik].

2. A második bulg. Fejedelmi lista.

[6.] **Esperich**-fejedelem; [élt] 60 és egy évig; nemzetsége Doulo [volt], és [születési] éve **börən äləm* [volt] [’a Farkas (azaz ’Tigris’) évének első (azaz ’tizenegyedik’?) hónapja’ = 630/631].

[7.] **Tervel’**; [uralkodott] 28 évig¹; nemzetsége Doulo [volt], és [uralkodási] éveinek kezdete **dval’an šextəm*² [volt] [’a Nyúl évének nyolcadik hónapja’ = 691].

[8.] ***Tövirəm**; [uralkodott] 2 évig³; nemzetsége Doulo [volt], és [uralkodási] éveinek kezdete **tākū žitəm*⁴ [volt] [’a Juh évének hetedik hónapja’ = 719].

[9.] **Sevar** [olv.: **Sävär*]; [uralkodott] 17 évig; nemzetsége Doulo [volt], és [uralkodási] éveinek kezdete **tux äləm* [volt] [’a Kakas évének hatodik hónapja’ = 721].

[10.] Kormisoš; [uralkodott] 17 évig; nemzetsége Vokil’* [volt], és [uralkodási] éveinek kezdete **šəyər trirīm* [volt] [’az Ökör évének kilencedik hónapja’ = 737].

Ez a fejedelem már nem a Doulo [*T’u-ko*] nemzetségből való volt, amelyet **Bixtun* [= *Mao-tun*] [nemzetségének] neveznek.

¹ Im Text: 20 und 1 Jahre (vgl. S. 50).

² Im Text: 20 und 8 Jahre (vgl. S. 15, Anm. 2).

³ Im Text: текоучитемь.

⁴ Im Text: дваншестемь.

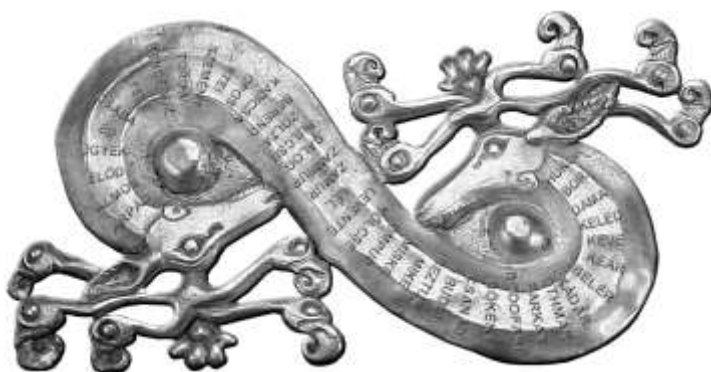
[11.] **Vinech**; [uralkodott] 7 évig; nemzetsége Oukil’ [volt], és [uralkodási] éveinek kezdete **imä šəyər*⁵ *äləm* [volt] [’a Ló évének első (azaz ’tizenegyedik’?) hónapja’ = 754/55].

[12.] **Teleč**; [uralkodott] 3 évig; nemzetsége Ougain [volt], és [uralkodási] éveinek kezdete **somər altəm* [volt] [’a Patkány évének hatodik hónapja’ = 760].

Ez [a fejedelem] is egy másik nemzetségből származott [nem a Doulo-ból].

[13.] Oumor; [uralkodott] 40 napig; nemzetsége Oukil’ [volt], és [uralkodási] éveinek kezdete **silām iōytēm* [volt] [’a Kígyó évének negyedik hónapja’ = 765].

⁵ Vagy csak: *imä* (?) (ld. pp. 67-69). — [* Vokil, Oukil, Ougain: *Ok köl?* Ld. Schlegel 1896, p.112, Pien-i-tien, AD 635, a nyugati-türkök 10 törzsének egyike, *Ulug ok köl*, Nagy Nyíl főnök.—A ford.]

Függelék III.

G. Schlegel: *Die chinesische Inschrift auf dem uigurischen Denkmal in Kara balgasun*, 1896, p. 1., Kaocső, Magas Kocsi törzsek a Wei-dinasztia évkönyvében: 1. ogur/onogur, 7. bulgár, 10. hun, 11. székely (?), 15. fehér szabir (?)

der Wei-Dynastie (227 – 264), *Kao-tsche* (高車) „Hohe Wagen”.

Sie waren in 15 Stämme getheilt:

1. die *Üngir* (袁乾),
2. die *Siet-yen-to* (薛延陀 *Siryanda?*),
3. die *Ki-pi-yü* (契苾羽 *Kibyri*),
4. die *Tupo* (都播 *Tuba*),
5. die *Kurikan* (骨利幹),
6. die *To-lam-kat* (多覽葛 *Telengel*),
7. die *Puk-kut* (僕骨 *Bugu*),
8. die *Bayirku* (拔野古),
9. die *Tongra* (同羅),
10. die *Hun* (渾),
11. die *Sukit* (思結 *Sukar?*),
12. die *Haksiet* (斛薛 *Aksir?*),
13. die *Hekit* oder *Hikit* (奚結 *Ekis, Ökis, Egis* oder *Igis?*),
14. die *A-tit* (阿跌 *Adis*),
15. die *Pak Sap* (白雪), die weissen *Sap* oder *Sip*.

Der Stamm der *Üngir* ward auch *O-gu* (烏護) genannt, worin Thomsen (Inscript. de l'Orkhon, S. 148) ganz richtig den Namen *Oguz* vermuthet hat, der uns sonst nur in der verderbten Form *Tagas-gas*, d. i. *Toguz Oguz*, die „Neun Oguz”, erhalten ist.

Uo. p.112, Pien-i-tien AD 635, kínai feljegyzés a nyugati türk „Tíz Nyílról”: a Tuluk (Turul?) csoportban 5 csúr törzs (keleti, bal), a Jusbirban (Nusbir?) 5 szekun (kín. tsiang-kiün, kb. tábornok, nyugati, jobb). *Aszikkil* valószínűleg székelyeket vagy székely shadot jelenthet (Theophanes: Aszkél v. Aszkéltur, az „ermékiónok”, perzsa karmir chiön = vörös hunok királya 563-ban a nyugati türk kagán szövetségese, ld. még eszkil, eszeget törzsek a Volgai Bulgáriában 922 táján, Ibn Fadlan), és mindkét csoportban van *čupan* = perzsa csobán/ispán méltóság (ld. Csabamonda, személynév), ill. talán Álmos apja Ügek nevének jelentése az alábbi „nagy nyíl főnök”, *ulug ok köl* elnevezésből is (végéből bolgár „Ukil”?), s talán a *shabar* itt szabir-magyar (Wei-shu: *Pak Sap?* Megj.: ugyanazon „barbárokat” jelölő kínai írásjegyek megváltoztak az évszázadok során, így a hunok korai és késői *xianyun*, *xiongnu* nevei, vagy a *ti* és *ogu*, *ungir* nevek):

Das *Pien-i-tien* (Cap. 133, fol. 6 *recto*) führt die 5 *Tschueh* (Öür) und 5 *Szekun* an.

Die *Tuluk* Horde wurde von 5 *Öür* regiert, nl.:

1. Der *Tschu-bok-kun-lut* Öür;
2. Der *Ulug ok köl* Öür;
3. Der *Step-sia-to-fun* Öür;
4. Der *Türgi-karał* Öür;
5. Der *Tschu-ni-ki Čupan* Öür.

Die *Jusbir* Horde wurde durch 5 *Szekun* regiert, nl.:

1. Der *Asikkil köl* Szekun;
2. Der *Kał köl* Szekun;
3. Der *Kao-han-kan-tun-ja-bar* Szekun;
4. Der *Asikkil ni-siok* Szekun;
5. Der *Kał Čupan* Szekun¹⁾.

1) 咄陸有五噉、曰、

1. 處木昆律噉。
2. 胡祿屋闕噉。
3. 攝舍提噉噉。
4. 突騎施賀羅施噉。
5. 鼠尼施處半噉。

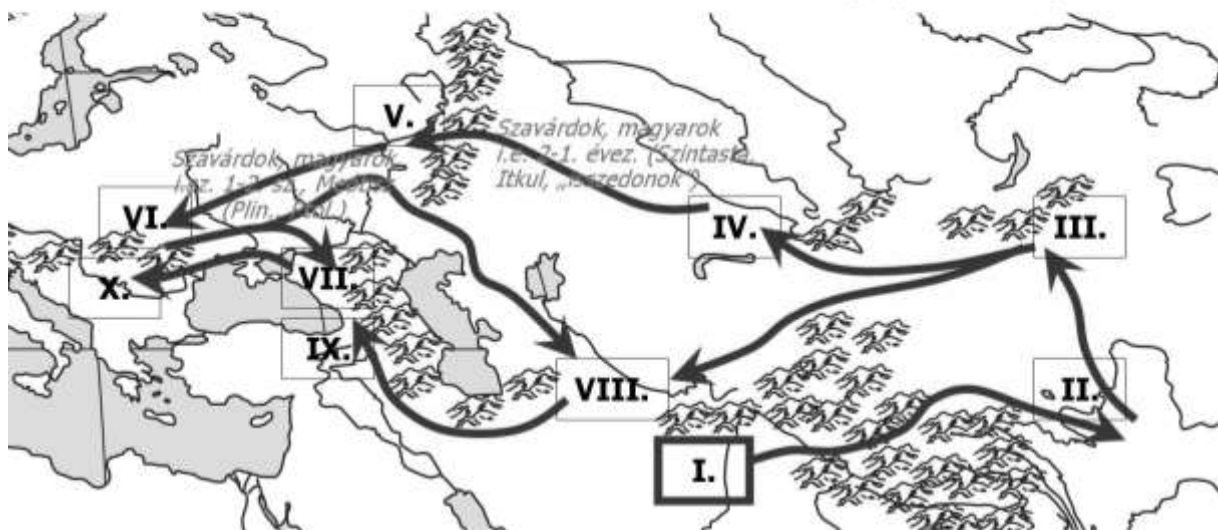
弩矢畢有五俟斤、曰、

1. 阿悉結闕俟斤。
2. 哥舒闕俟斤。
3. 校寒幹噉沙鉢俟斤。
4. 阿悉結泥孰俟斤。
5. 哥舒處半俟斤。

Diese Eintheilung in *Pfeile* stammt aus der alten Hunnen-zeit. Als nämlich die sechs Söhne des *Oguz-khan* eines Tages auf der Jagd einen Bogen und drei güldene Pfeile gefunden, und ihrem Vater gebracht hatten, gab dieser den Bogen den 3 ältesten, und die drei Pfeile den 3 jüngsten seiner Söhne. Die ersten wären deswegen *Buzuk*, die anderen *Ugiuk* oder *Ützok* genannt. *Buzuk* bedeutet *zerstücket* *), weil diese den Bogen zerbrochen und unter sich getheilet; *Ugiuk* oder *Ütz-ok* (*üč ok*) bedeutet *drei Pfeile*. *Ok* heisst noch in der türkischen Sprache um Constantinopel ein *Pfeil*. In Beziehung auf diese Tradition, melden die chinesischen Geschichtsbücher von vielen Eintheilungen der Türken nach *Pfeilen*. Dies will so viel sagen, dass *Pfeil* für *Horde* oder *Stamm* genommen ist. *Pfeile* waren auch ein Zeichen der Dienstbarkeit, sowie *Bogen* Zeichen der Herrschaft (De Guignes, op. cit., I, 121, Note 27).

Wahrscheinlicher jedoch für den Ursprung der Bedeutung des Wortes Pfeil für Horde ist die alttürkische Sage von dem Pfeilbündel, die sich ja auch weit nach Westen verbreitet hat.

A hun, ogur, avar, székely vándorlások, i.e. 1. évezredtől i.sz. 7. századig (Z.T.Cs.)

- I. Hjaona, hunu Közép-Ázsiában (Aveszta)
- II. Xianyun az Ordosznál i.e. 9. sz. (Si King)
- III. Xiongnu Mongóliában (kínai évkönyvek)
- IV. Hunok az Irtisnél (Szargatka, „Kaocső Tinglingek”)
- V. Euro-po-mongoloid nép a Kámánál (Kara Abyz)
- VI. Hun invázió i.sz. 375, Kárpát-medence c. 400-453

- VII. Onoguria a Meótsisznál
- VIII. Heftalita v. fehér chiókok, 456-558
- IX. Avar-hunok 558, Kárpát-medence
- X. Kuber/„Csaba” és a székelyek c. 680, Kárpát-medence (Kuber Görögo.-ban, Miracula, Anonymus, Pien-i-tien)

Függelék IV.

Rudolf Steiner: *Szellemi lények működése az emberi lélekben*, Dornach, 1917. nov. 25 (GA 178), az elektromágnesség kozmikus-ezoterikus háttéréről és felhasználásáról, az „eltérített” östisztelet-ről:

„Azok, akik az Antikrisztus elfogadtatásával foglalkoznak Krisztus helyett, arra vállalkoznak, hogy kihasználják, ami a leganyagibb erőkön keresztül meghatározott módon működik, mégis szellemileg dolgozva ezekkel a materialisztikus erőkkel. Mindenekelőtt igyekeznek kihasználni az *elektromosságot*, és különösen a *földmágnességet*, hogy befolyást szerezzenek az egész föld felett. Már bemutattam önöknek, hogy abban, amit emberi kettősnek [*Doppelgänger*, ang. *double*, uitt nov. 16, 18, 19. előa.] neveztem, hogyan működnek a földi erők. Ebbe a misztériumba behatolnak majd. Ez egy *amerikai* misztérium lesz, hogy a földmagnetizmust a maga „kettősségében” használják, az északi és déli mágnességet, hogy irányító erőket küldjenek, melyek szellemileg működnek az egész földön. Nézzék meg a föld mágneses térképét és hasonlítsák össze azzal, amit mondok.

Figyeljék meg az irányt, ahogy a mágnesű kileng Keletre és Nyugatra, és ahol egyáltalán nem leng ki (jelenleg csak utalásokat tehetek). Egy bizonyos égi irányból a szellemi lények állandóan működnek. Az embernek csupán a földi létezés szolgálatára kell szorítani ezeket a szellemi lényeket, és mivel ezek szellemi lények, melyek a kozmoszból hatnak és képesek közvetíteni a földmagnetizmus misztériumát, valaki behatolhat a földmagnetizmus misztériumába, és előidézhethet egy nagyon jelentős csoport-egoisztikus impulzust a három dologgal, az *arannyal*, *egészséggel* és *élethosszabbítással* kapcsolatban. Ez egyszerűen egy kétes bátorság ügye lesz ezekre a dolgokra vonatkozóan. Ezt biztosan megteszik bizonyos körökben!

Keleti irányból ez annak megerősítését jelenti, amit már elmagyaráztam: a beáramló és aktívan tevékenykedő lényekét, melyeket a kozmosz szembenálló oldalairól a földi létezés szolgálatába állítják. Egy nagy küzdelem lesz a jövőben. Az emberi tudomány a kozmikus felé törekszik. Az emberi tudomány megkísérli, hogy a kozmikus felé haladjon, de ezt különböző módon teszi. A jó, gyógyító tudomány feladata lesz, hogy megtaláljon bizonyos kozmikus erőket, amelyek a két kozmikus áramlat együttműködése révén képesek létrejönni a földön. Ez a két kozmikus áramlat a *Halaké* és a *Szűzé*. A legjelentősebb dolog lesz annak a misztériumnak a felfedezése, hogy az, ami a kozmoszból a Halak irányában működik mint Nap-erő, hogyan elegyedik azzal, ami a Szűz irányából működik. A jó az lesz, hogy valaki felfedezze, hogy a kozmosz két irányából hogyan lehet a reggeli és esti erőket az emberiség szolgálatába állítani: az egyik oldalon a Halak irányából, a másik oldalon pedig a Szűz irányából. Azok, akik mindent a pólusok kettőssége, dualizmusa révén akarnak elérni, a pozitív és negatív erők révén, nem foglalkoznak majd ezekkel az erőkkel. A szellemi misztériumok, melyek lehetővé teszik, hogy szellemiség áramoljon a kozmoszból – a magnetizmus kettős erői, a pozitív és negatív pólus segítségével –, az *Ikrek*ből származnak; ezek a délidei erők, a Nap delelésekor. Már az ókorban ismert volt, hogy ennek van valami köze a kozmoszhoz, és ma is tudják az exoterikus tudósok, hogy az Ikrek zodiákus-jegye mögött van elrejtve valamiképpen a pozitív és negatív mágnesség. Egy kísérletet tesznek majd, hogy megbénítsák, ami a kozmoszban a dualitás megnyilatkozása révén győzött, megbénítani ezt egy materialisztikus, egoisztikus módon azon erők révén, melyek az emberiség felé különösen az Ikrek**ből** áramlanak, és ezt teljesen a kettős szolgálatába állítsák. Más testvériségeknél, melyek mindenekelőtt meg akarják kerülni a Golgotai Misztériumot, a lényeg az ember kettős természetének kihasználása. Az embernek ez a kettős természete, amely az emberrel együtt belépett az Atlantisz utáni ötödik periódusba [AD 220-2380, Keresztény-Germán korszak, Szárdisz-közösség, Ján. Jel. 3,1, precessziós tavaszpont a Halak jegyében, zenit 1300 k.], magába foglalja az embert, de az emberi lényen belül az alsóbb, állati természetet is. Az ember bizonyos fokig valóban egy kentaur; benne van ez az alsóbb, állatias, asztrális természet. Az embersége mintegy lovagol ezen az asztrális állatin. Az emberen belüli kettős természet együttműködése révén jelen van az erőknek egy dualizmusa is. Az erőknek ezt a dualizmusát fogják felhasználni a keleti, *indiai* áramlat egoisztikus testvériségei, azért, hogy félrevezessék Kelet-Európát, melynek feladata az Atlantisz utáni hatodik kultúrkorszak előkészítése [2380-4540, Szláv-Ázsiai korszak, Filadelfia-közösség, Ján. Jel. 3,7, precessziós tavaszpont a Vízöntő jegyében, zenit 3500 k.]. Ezért ezek a keleti, indiai testvériségek a *Nyilas* jegyből származó erőket veszik használatba.

Az a kérdés áll az emberiség előtt, hogy a kozmosz erőit a maga számára egy kétszeresen rossz módon vagy egy helyes módon uralja. Ez magával hozza az asztrológia igazi megújulását, amely a régi formájában atavisztikussá vált, és ebben a formájában nem folytatható. Lesz egy küzdelem a kozmosz megismerői között. Néhányan a reggeli és esti folyamatokat veszik használatba, ahogy jeleztem; Nyugaton a délidei folyamatokat részesítik majd előnyben, kizárva a reggeli és esti folyamatokat; Keleten pedig az éjféλι folyamatokat fogják használni. A szubsztanciákat többé nem a kémiai affinitások, a vonzás és taszítás erői szerint készítik el; ismertté válik majd, hogy különböző szubsztanciákat lehet létrehozni attól függően, hogy reggeli vagy esti folyamatokkal készülnek, illetve délidei vagy éjféλι folyamatokkal. Ismertté válik, hogy ezek a szubsztanciák teljesen más módon működnek az *Isten*, *erény*, *halhatatlanság* hármasságában, mint az *arany*, *egészség*, *élethosszabbítás* hármasságában. Annak együttműködéséből, ami a Halakból és Szűzből ered, az ember nem lesz képes semmi ártalmasat tenni. Ezáltal az ember elérheti, hogy bizonyos értelemben eloldja az élet mechanizmusát az emberi lénytől, de anélkül, hogy uralmi formát találna ennek, egyik csoport hatalmát a másik felett. A kozmikus erők, melyeket ebből az irányból hívnak elő, különös gépeket fognak létrehozni, de csupán olyanokat, amelyek az embert tehermentesítik a munkától, mivel bizonyos intelligencia-erőt hordoznak. Egy kozmikus orientált szellemtudomány foglalkozik majd azzal, hogy az összes nagy kísértést, ami a gépesített állatiaságból fakad majd, melyet az ember maga teremt, ne alkalmazzák káros módon az emberekre.”

„...bizonyos testvériségek rendelkeznek az *illúziók* felkeltésének művészetével. Mivel az emberek nem tudják, hogy az illúzió milyen nagymértékben elterjedt már a valóságban, könnyen megtéveszthetők a mesterségesen előidézett illúziókkal. Ezt olymódon teszik, hogy amit valaki el akar érni, azt a *tisztelet* ruhájába öltözteti. Képzelték el, hogy van egy néptörzs, egy rokon nemzetség; valaki, mint egy „gonosz” testvér, előre úgy rendezi a dolgot, hogy egy ősapa étertestét elfoglalja egy démoni lény. Majd azt mondja, hogy ezt az őst kell tisztelni. Az ősz egyszerűen az, aki elhagyta az étertestét [a halál után], melyet azután elfoglaltak a démonok a páholy machinációi révén. Ezáltal előidézik az *ősök tiszteletét*. Azonban ezek az ősök, akiket imádnak, egyszerűen démoni lények a tisztelt ősz étertestében. Valaki ilymódon eltérítheti a keleti népek világfelfogását a Golgotai Misztériumtól, ahogyan teszik a keleti páholyokban.” (GA 178, 1917. nov. 18).

Az angol fordítás alapján: *Individual Spirit Beings and the Undivided Foundation of the World*, csatolva a *The Reappearance of the Christ in the Etheric*, GA 118. ciklushoz, X-XII. ea., www.rsarchive.org; eredeti kiadás: *Individuelle Geisteswesen und ihr Wirken in der Seele des Menschen*, GA 178, www.anthrowiki.at. A ford. megj.: a következő precessziós kultúrkorszakban a „nagy kereszt”, vagyis a napéjegyenlőségi-napfordulós pontok a Vízöntő/tavaszi, Bika/nyári, Oroszlán/ősz, Skorpió/téli jegyekben lesznek, noha nyilván ekkor is fennáll majd a földmágnesség és természeti-emberi transzformációinak jelensége, és a Tejút két „vége” ugyanúgy az Ikrekben-Nyilasban lesz, mivel állócsillagokról van szó. További ellentmondásnak tűnhet a fentiekkel kapcsolatban, hogy a kínai napi időszámításban a Patkány órája az *éjfél*t foglalja magába, 23-01 óra között, a Ló órája pedig a *delet*, 11-13 óra között, ill. a kínai hagyományban a precessziós világhónapok többszöröse, $2,5 \times 2160 = 5400 \times 2 = 10,800 \times 12$ adja ki a 129.600 éves világévet, azonban Steiner a *valóságos* kozmikus-természeti folyamatokról beszél, nem pusztán számszerű spekulációkról (ld. GA 323, Stuttgart, 1921. jan. 6.-i előa., alább, és Várkonyi N.: Az idő szívverése, *Galaktika* 50, 1983, p. 103). A Tejút kínai kiindulópontjáról, a Patkány jegyről így ír a híres meseregény, a *Nyugati utazás avagy a Majomkirály története* (1980, I. köt. elején): „a Patkány korszakában felfelé száll a könnyű, a tiszta, és lesz a nap, a hold, a csillagok és a csillagképek,... ezért mondják, hogy a Patkánnyal nyílik meg az ég”. Itt a világ teremtése a Patkány korszakában kezdődik, ami megfelel a precessziós Ikrek korszakának Kr.e. 6260-4100 között, amikor kibontakozott az eredeti Ősiráni korszak a Káspi-Aral térségében. Ezenfelül Steiner mélyebb, prófétikus megállapításait az elektromágnességről már ma is nagyrészt igazolva láthatjuk. [Z.T.Cs.]

R. Steiner: *Az emberiség belső fejlődési impulzusai*, Dornach, 1916. szept. 18. és 24. (GA 171), a közép-amerikai és ázsiai misztériumok „pólusairól” (uitt a gépesítés, egyoldalú materializmus, a földtől való elidegenedés és egy „új bolygó” keresésének dekadens atlantiszi háttéréről):

„Már említettem, hogy jön valami, hogy *két oldalról* megjelenjen, *földrajzilag* is, ami szétterjed, mint valami füst az Atlantiszt utáni Ötödik Korszakunk [Halak-korszak, AD 220-2380] alapján véve békés és nyugodt fejlődésében, amely, mint olyan, hajlamossá vált erre a békére és nyugalomra. Rámutattam az egyik irányra ezek közül, amikor elmondtam önöknek, hogy *Dzsingisz kánt* egy pap inspirálta, akit a régi, atlantiszi „Nagy Szellem” egyik követőjének tekintettek. Jelezttem azt is, hogyan zajlott le egy bizonyos ahrimáni támadás Nyugatról, mindazon keresztül, ami *Amerika* felfedezését követte. Ezt bizonyos értelemben elnyomták, de folytatódott, mint egy ellentétes erő. Nem szabad azt gondolni, hogy azok a dolgok, amelyeket nem lehet látni, nincsenek jelen. Mert amit az *ahrimáni* hatalmak kézbevettek a nyugati féltekén, nem került a külső, fizikai, földi valóságba, az Atlantiszt utáni Ötödik Korszakunkat megvédték ezektől az első támadásoktól. De ez tovább élt egy kísérteties formában. Ez itt van, és hatással van az emberek

impulzusaira. Az emberek azonban semmit sem tudnak erről, nincsenek tudatában, hogy ez az impulzusaikban él, és belép a lelkükbe.”

R. Steiner: *Asztronómiai kurzus*, Stuttgart, 1921. jan. 6. (GA 323), a kozmikus és emberi ritmusok analógiájáról, az égi-földi szinkronicitás-elv egyik megnyilatkozásáról:

„És most tekintsünk fel az égboltra. Különösen egy tényt kell kihangsúlyozni, melyre gyakran rámutattam az előadásaimban (most csak nagy vonalakban fogom jellemezni). Önök tudják, hogy a tavaszpont, ahol a nap felkel tavasszal, fokozatosan mozog az ekliptikán. Ma a tavaszpont a Halak jegyében tartózkodik, előtte a Kosban volt, még korábban a Bikában, ez volt az egyiptomi és káldeus Bika-kultusz korszaka. Még korábban az Ikrekben volt, azelőtt a Rákban, az Oroszlánban. Ezzel már nagyon közel kerülünk az utolsó jégkorszakhoz. Levonva a következtetést, tudjuk, hogy a tavaszpont körbemegy az ekliptikán, és ennek időtartamát nevezték Platonikus Évnek, kozmikus Nagy Évnek, melynek teljes köre 25,920 év), kozmikus Nagy Évnek, mely 25,920 évig tart [Platón: *Timaios*, XI. 39d, „teljes év”, pontos szám nélkül, mivel ez akkor még valószínűleg a titkos, beavatásra előkészítő ismeretek közé tartozott, vö. Tacitus *Dial. de Orat.* 16, aki Ciceró *De natura deorum* 11,52-re hivatkozva 12,954 évet ad meg, ami kb. az atlantiszi katasztrófától az ókor végéig eltelt idő, a Nagy Év fele].

Egy egész folyamatot foglal magába ez a 25,920 év, beleértve e ritmikus változásba egyéb dolgokat is, jégkorszakot, átmeneti periódust, majd újra jégkorszakot, átmeneti periódust, és így tovább. Aztán az emberiség szellemi élete mélyen felkavarodik, és arról beszélünk, hogy a tavaszpont belépett a Halak jegyébe. A Görög-Latin korszakban a tavaszpont a Kos jegyében volt, korábban a Bikában, és így tovább. Visszamegyünk az Oroszlánhoz és a Szűzhöz, amikor a jégkorszak feltételei uralkodtak Európa nagy részén és Amerikában is. A jövőbe tekintve lesz egy újabb jégkorszak ezekben a térségekben, amikor a tavaszpont eléri a Skorpió jegyét. Ez a ritmus 25,920 év alatt zajlik le. Noha kétségkívül hatalmas távlatokról van szó, ez egy ténylegesen létező ritmus.

Mármost, mint gyakran említettem, ez a ritmus tisztán számszerűen felidéz egy másik ritmust. Ez egyszerűen a ritmusok kérdése, és a ritmusok kifejezhetők számokban, s ha a számok ugyanazok, akkor a ritmusok is. Önök tudják, hogy az ember lélegzeteinek száma, a be- és kilégzés egy perc alatt kb. 18. Ha kiszámolják a lélegzetek számát 24 óra alatt, az előbbi számot kapják, 25,920-at [$60 \times 18 = 1080 \times 24$]. Ezért az ember mindennapi élete ugyanazt a periodicitást, ugyanazt a ritmust követi, mint a tavaszpont mozgása a kozmikus Nagy Év alatt. Egy nap a lélegzés tekintetében megfelel a Platonikus Évnek. A tavaszpont, amely a naphoz kapcsolódik, nagyjából 25,920 év alatt tesz meg egy teljes kört. Mialatt a napnak van egy mozgása a 24 órás nap alatt, az ember 25,920 lélegzetet vesz. Ugyanaz jelenik meg itt, mint a nagy univerzumban. Ha azután lenne egy Lény, aki egy év alatt egyszer lélegezne be és ki (ezt most csak összehasonlításképp mondom), egy ilyen Lény, ha elég sokáig élne, 25,920 év alatt menne keresztül ugyanazon a folyamaton, mint az ember egy nap alatt. Az ember mintegy újraéli kicsiben, ami megnyilatkozik a nagy kozmikus folyamatban.

Ezek a dolgok csekély benyomást tesznek a mai emberekre, mert nem szokták meg, hogy a világ minőségi aspektusára tekintsenek. Mennyiségileg, a pusztá ritmus kevésbé tűnik jelentősnek. Ezért a tudósok egyéb kapcsolatokat fedeznek fel a számok között, mint azok, melyek a tiszta ritmusokban kifejeződnek. Kevésbé veszik figyelembe az utóbbiakat. De azokban a korszakokban, amikor az ember közelebbi kapcsolatban érezte magát az univerzummal, amikor belemerülve érezte magát a kozmosz jelenségébe, ezek a dolgok mély benyomást tettek rá. Ahogy visszamegyünk az emberiség történetében, túl az i.e. 2. vagy 3. évezreden, azt találjuk, hogy nagy figyelmet fordítottak a Platonikus Évre. Tegnap illusztrációként említettem az ősi indiai jóga-rendszert. Az ember mélyen behatolt a légzési folyamat belső tapasztalásába, hogy tudatossá tegye azt. Ennek következtében megvilágosodott számára a kapcsolat az emberben lezajló ritmus – mely az emberbe lélegzett egy koncentrált, sűrített formában – és a nagy univerzum jelensége között. Ezért az ember a saját be- és

kilégzéséről, és Brahmá hatalmas be- és kilégzéséről beszélt, egy egész éven át tartó egyetlen légzésről, melyben 25,920 év egy nap, a Nagy Szellem napja.

Nem akarok barátságtalan megjegyzést tenni, kedves barátaim, de mostanában épphogy elkezdünk fogalmat alkotni arról a nagy távolságról, amit az emberek egykor átéreztek saját maguk és a makrokozmosz szelleme között, akit tiszteltek. Az ember úgy érezte a viszonyulását a makrokozmosz szelleméhez, ahogy egy nap viszonyul a 25,920 évhez. Egy nagy szellem volt, egy igazán nagy szellem, akit az ember ilyen módon felfogott, és akivel a kapcsolatát kellő szerénységgel tapasztalta. Nem érdektelen összehasonlítani, mekkora a távolság, melyet a mai ember érez önmaga és Istene között. Vajon nem olyannak érzi-e gyakran az istenséget, aki csak egy kicsivel több, mint egy idealizált emberi lény? ... Ha valódi megismerési eszközöket akarunk kifejleszteni ezen a területen, akkor meg kell találni az utunkat abból, ami pusztán kiszámítható, ahhoz, ami egy teljesen más terület. A kepleri törvények tanulmányozása, és mindaz, ami ezekből következett az egész számolásunkkal kapcsolatban, és az inkommenzurábilis [nem mérhető] számokhoz vezetett, valójában arra ösztönöz bennünket, hogy eljussunk egy területre, mely túl van a pusztá számoláson.

Ford.: Z.T.Cs.

Japán tál csillagjegyek ábrázolásával; a kínai főisten is az Ég Közepén, a Göncöl-csillagképben lakik (Eliade II., Maspero p. 142), ahogy a Wigand-féle „égabroszon” megjelenik a Sárkány hátán a Tündéresszony palotája, a Kisgöncöl/Kismedve (Draco, Ursa minor, a Sarkcsillaggal)

Melléklet

Égabroszunk csillagai

Összeállította: Wigand Ede

Rajzolta: Nagy Sándor

1915.

Égabszünk csillagai.

